

Å VÆRE KIRKE I DAGENS VERDEN

av

J. B. M. KIWOVELE

Når vi tenker på Kirken, dens liv, misjon og tjeneste, skulle dens representanter (kirker) ha oppmerksomheten særskilt henvendt på følgende: Dens identitet og grenser, dens liv og tilbedelse, dens budskap og misjon, dens lære og etiske engasjement.

Kirkens identitet og grenser

Kirkens basis er Guds Evangeliebudskap til verden i Kristus. Dens identitet er basert på Evangeliebudskapet i Kristus, og dette blir uttrykt gjennom dens liv, misjon og tjeneste i og for verden gjennom dens representanter (kirker) og de enkelte kristne.

Kirkens grenser er bestemt av Evangeliebudskapet som blir forkynt og forvaltet i Dåpens og Nadverdens sakramenter. Siden Kirkens identitet og grenser er bestemt av Kristus og hans forkynte Ord og sakramenter, når Kirkens grenser så langt ut som forkynnelsen av evangeliet og forvaltningen av sakramentene når. Kristi Kirke er tilstede til hvilken som helst tid hvor evangeliet blir forkynt og sakramentene blir forvaltet. Kirken er i verden, men ikke av verden. Den er fellesskapet av de hellige som lever av det ord som blir forkynt, undervist og lært, og forvaltet i sakramentene. Den er én og omfatter alle troende i alle land, blant alle nasjoner og raser og av alle språk.

Alle kristne er medlemmer av Kristi Kirke, og de er representanter for den ene apostoliske og alminnelige Kristi Kirke i verden. Det finnes ingen mor- eller datter- kirke, ingen eldre eller yngre kirke, for Kirken er én, og de kristne samfunn på de forskjellige steder og blant de forskjellige nasjoner og raser er representanter for den ene Kristi Kirke.

Kirkens liv og tilbedelse

Kirkens representanter i verden er delvis de forrige generasjoner i de land i verden hvor de lever. Deres liv og måten de uttrykker og praktiserer sin tilbedelse på, kan ikke bli forstått og verdsatt uten deres fortid. Nåtiden blir forstått ved hjelp av fortiden, og fremtiden er avhengig av nåtiden. Kirkens liv og tilbedelse blir uttrykt ved hjelp av de tankeformer som kjenner tegner den kulturelle arv til de forskjellige representanter for Kristi Kirke på ethvert sted i verden.

Kirken på ethvert sted burde hovedsakelig gi uttrykk for sitt liv og sin tilbedelse ved hjelp av de tankeformer som er karakteristiske for det samfunn hvor Kirkens representanter lever. Kirkelivets tankeformer på de forskjellige steder bør ikke være utelukkende lokale, men de bør inkludere både lokale og økumeniske former, for kirken er ikke bare lokal, men også universell. Det er på ethvert sted samarbeid mellom Kirkens representanter, både lokalt og universelt. Kirkens representanter i hver generasjon er del av Kirken i alle tidligere tider.

Kirkens budskap og misjon

Kirkens representanter på ethvert sted utfører misjonen som et mandat som er gitt til Kirken av Gud. Misjonen er fra Gud, han som ga sin énbårne sønn til frelse for verden, for menneskeslekten. Gud fortsetter sin misjon til verden ved hjelp av sin Kirke. Kirken fortsetter den forsoningens gjerning som Gud instituerte ved Kristi liv, død og oppstandelse.

Misjonen er overalt hvor Kirken er. Den blir utført ved direkte forkynnelse og gjennom dialog. I og gjennom dialog bringer Den hellige Ånd en ny åndelig dimensjon inn i de enkeltes og samfunnets liv. Kirkens misjon er rettet til hele mennesket, derfor skjer ikke forkynnelsen av evangeliet bare ved ord, men også i gjerning og tjeneste for menneskene. Det er meningsløst når Kirkens representanter på ethvert sted i verden fordømmer ondt, slik som rasediskriminering, dersom de ikke i gjerning går inn for et liv i fellesskap med alle mennesker fra alle raser.

Kirkens liv, misjon og tjeneste burde være følsom overfor sine medlemmers og samfunnets totale behov.

Alle mennesker, uansett sted, nasjon, rase og språk, trenger frelse. Siden mennesket falt fra Gud og dermed mistet samfunnet med ham, har det aldri vært en tid i historien hvor det ikke har hatt behov for omvendelse og frelse.

Alle mennesker, over alt i verden, blir kalt til frelse. Dåpen formidler overgangen fra verden til frelsen, fra fortiden til fremtiden, fra det gamle liv til det nye, fra mørke til lys. Den er deltagelse i nådens rike og i den eskatologiske æra. Men det bør være klart at den ikke er veien inn i en eksklusiv gruppe av kristne. Den er veien inn i Guds rike, inn i den ene apostoliske og alminnelige Kirke slik som Kirken bekjenner i de økumeniske trosbekjennelser. Dåpen er et utgangspunkt. Den er et forhold til Kristus og en hengivelse til Kristus. Den er lydighet mot Herren og tjeneste for mennesket. Den innebærer at man aksepterer et nytt liv, et liv som angår alle mennesker, og som skal leves som et vitnesbyrd blant mennesker av dem som har tatt imot det. Den forener de troende med Gud i Kristus og med hverandre. De troendes fellesskap med Kristus og med hverandre formidles også gjennom nadverdens sakrament. Til nadverden er alle som tror på Kristus fra hele den apostoliske og alminnelige Kirke, velkomne. Ingen bør bli utelukket her. Nadverden er fellesskap i Kristi legeme og blod, og fellesskap mellom de troende, — disse som lever et liv i anger og tilgivelse.

Kirkens lære og etiske engasjement

Kirkens medlemmer lever i kraft av troen på Kristus, og de har fellesskap med hverandre som kristne, lokalt og universelt. Deres tro og liv blir uttrykt gjennom dogmene, utsagnene om troen, som er et viktig vern for denne tro, dette liv. Gjennom dogmene lovpriser Kirken Gud, og gjennom dem blir budskapet bevart, det budskap som er forkynt og som skal forkynnes.

Siden trosutsagnene er Kirkens svar i en bestemt situasjon, må de bli tolket og anvendt på nytt i enhver ny situasjon, av Kir-

ken ved dens representanter. De historiske formuleringer av troen kan ikke gjøre krav på å være det siste ord. De må prøves på nytt og eventuelt formuleres på nytt. Kirkens tro må uttrykkes slik at trosutsagnene gir plass både for de lokale og de universelle uttrykksformer. Det fellesskap som heter Kirken, er et fellesskap som er både lokalt og universelt.

Samfunnet og samarbeidet mellom de kristne er basert på Kristus, han som er Veien, Sannheten og Livet. I dette fellesskap skaper Kristus nye mennesker og setter dem i stand til å leve med hverandre og til å være moralsk ansvarlige både på det personlige og det sosiale område. Kristi nåde, slik den kommer til uttrykk i hans frelsesverk, er grunnlaget for menneskets forhold til Gud og til sin neste. Kristne av alle nasjoner, raser og språk må alltid komme frem for Kristus, fordi de trenger tilgivelse. Det levende kristne samfunn er tilstede der hvor anger og forsoning er de permanente elementer i dets liv, og i den enkelte kristnes liv.

Det som her er nevnt, har ikke adresse til spesielle representanter — kirker — for Kristi kirke, men til Kirkens representanter på alle steder, blant alle nasjoner og raser og av alle tungemål.